

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci stěžovatele **A. – S., a. s.**, zastoupeného Mgr. Hanou Zahálkovou, advokátkou se sídlem v Brně, Příkop 4, za účasti **Finančního úřadu v Blansku**, se sídlem v Blansku, Smetanova 3, v řízení o kasačních stížnostech proti usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 17. 10. 2005, č. j. 31 Ca 46/2005 – 82 a č. j. 31 Ca 47/2005 - 84,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 17. 10. 2005, č. j. 31 Ca 46/2005 – 82 a č. j. 31 Ca 47/2005 - 84, **se zrušují** a věci **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Usneseními Krajského soudu v Brně ze dne 17. 10. 2005, č. j. 31 Ca 46/2005 – 82, a č. j. 31 Ca 47/2005 - 84, byly odmítnuty žaloby stěžovatele, jimiž se domáhal ochrany před nečinností správního orgánu, kterou spatřoval v tom, že Finanční úřad v Blansku (dále jen „finanční úřad“) nezačal řízení o splnění podmínek osvědčení neplatnosti rozhodnutí ze dne 25. 2. 1999, č. j. 16695/99/283911/6619 a č. j. 16696/99/283911/6619, ačkoliv ho k tomu stěžovatel vyzval. V odůvodnění napadených usnesení krajský soud uvedl, že podání stěžovatele nadále, i přes výzvu a poučení soudu, nesplňují všechny podmínky pro to, aby se soud mohl žalobami zabývat meritorně. Podle krajského soudu je evidentní, že stěžovatel nadále směřuje oba žalobní tituly zařazené do ochrany veřejných subjektivních práv ve správním soudnictví podle části třetí hlavy druhé dílu druhého (ochrana proti nečinnosti správního orgánu) a dílu třetího (řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu) s. ř. s. s tím, že jde o dva odlišné druhy žalob, které nelze zaměňovat.

V kasačních stížnostech podaných v zákonné lhůtě stěžovatel vyjádřil nesouhlas s odmítnutím svých žalob a poukázal na to, že Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 20. 4. 2005, č. j. 7 Afs 84/2004 – 84, a č. j. 7 Afs 100/2004 - 90, vyložil, že je třeba ujasnit, zda se stěžovatel domáhá ochrany před nezákonným zásahem finančního úřadu podle ustanovení § 82 a násl. s. ř. s., anebo zda se domáhá ochrany před nečinností finančního úřadu podle ustanovení § 79 a násl. s. ř. s. Stěžovatel v podání ze dne 25. 7. 2005 jasně uvedl, že se domáhá ochrany před nečinností finančního úřadu podle ustanovení § 79 a násl. s. ř. s. a krajský soud v napadených usneseních dále uvádí, že je u tohoto soudu vedeno řízení o žalobách podaných stěžovatelem dne 18. 8. 2003, které byly označeny jako žaloby na ochranu před nezákonným zásahem Finančního úřadu v Blansku podle ustanovení § 82 a násl. s. ř. s., jimiž se stěžovatel domáhal, aby soud podle ustanovení § 87 odstavec 2 s. ř. s. zakázal finančnímu úřadu pokračovat v porušování stěžovatelových práv a přikázal mu, aby zahájil řízení o splnění podmínek osvědčení neplatnosti rozhodnutí - platebního výměru č. 24/99 ze dne 25. 2. 1999, č. j. 16695/99/283911/6619 a platebního výměru č. 26/99 ze dne 25. 2. 1999, č. j. 16696/99/283911/6619. Po poučení a výzvě krajského soudu (usnesení ze dne 24. 6. 2005, č. j. 31 Ca 46/2005 - 17 a č. j. 31 Ca 47/2005 - 17) však stěžovatel doplnil tyto žaloby tak, že se domáhá ochrany proti zásahu finančního úřadu, který spatřuje v jeho nečinnosti, neboť finanční úřad nevydal rozhodnutí ve věci daně z příjmu fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků za zdaňovací období roku 1996 a 1994 a v tomto smyslu stěžovatel v podání ze dne 25. 7. 2005 formuloval i žalobní petit. Stěžovatel proto vyjádřil nesouhlas s tvrzením krajského soudu, že je evidentní, že stěžovatel i nadále směšuje oba žalobní tituly, tj. ochranu proti nečinnosti správního orgánu a řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, neboť z jeho podání ze dne 25. 7. 2005 je zřejmé, že se domáhá ochrany před nečinností finančního úřadu podle ustanovení § 79 a násl. s. ř. s. Z těchto důvodů navrhl zrušení napadených usnesení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasačních stížností napadená usnesení v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel v kasačních stížnostech a přitom neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

V daném případě se stěžovatel podanými žalobami domáhal ochrany před nezákonným zásahem podle § 82 a násl. s. ř. s. a přitom žádal, aby bylo finančnímu úřadu zakázáno pokračovat v porušování jeho práv a současně, aby bylo finančnímu úřadu přikázáno zahájit řízení o splnění podmínek osvědčení neplatnosti platebních výměrů. Vzhledem k tomu, že z obsahu žalob nebylo zřejmé, čeho se jimi stěžovatel domáhá, zda ochrany před nezákonným zásahem či ochrany před nečinností, Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 20. 4. 2005, č. j. 7 Afs 84/2004 - 84 a č. j. 7 Afs 100/2004 – 90, uložil krajskému soudu tuto vadu žalob odstranit. Krajský soud poté usneseními ze dne 24. 6. 2005, č. j. 31 Ca 46/2005 - 17 a č. j. 31 Ca 47/2005 – 17, vyzval stěžovatele, aby ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení těchto usnesení doplnil a upřesnil svá podání ze dne 12. a 13. 8. 2003 tak, aby bylo zřejmé 1) označení zásahu, proti němuž se domáhá ochrany, 2) vylíčení rozhodujících skutečností, 3) označení důkazů, jichž se stěžovatel dovolává a 4) uvedení návrhu výroku rozsudku. Na tyto výzvy stěžovatel reagoval podáními ze dne 25. 7. 2005, v nichž uvedl, že se domáhá ochrany proti zásahu Finančního úřadu v Blansku, který spatřuje v jeho nečinnosti spočívající v nevydání rozhodnutí ve věci daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků za zdaňovací období 1994 a 1996, a že před nečinností finančního úřadu se u krajského soudu domáhá ochrany podle ustanovení § 79 a násl. s. ř. s. Ve shodě s tímto formuloval i žalobní petitivy a navrhl, aby Finančnímu úřadu v Blansku bylo

uloženo vydat rozhodnutí ve věci daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků za zdaňovací období 1994 a 1996.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že stěžovatel důvodně namítal nezákonnost napadených usnesení o odmítnutí žalob ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., protože v jeho podáních ze dne 25. 7. 2005, jimiž reagoval na usnesení krajského soudu, je výslovně uvedeno, že se domáhá ochrany proti nečinnosti finančního úřadu podle § 79 a násl. s. ř. s. a že navrhuje, aby tomuto úřadu byla uložena povinnost vydat rozhodnutí ve věci daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků za zdaňovací období 1994 a 1996. Vzhledem k tomu, že Nejvyšším správním soudem vytčená vada žalob stěžovatele byla odstraněna, neměl krajský soud důvod, aby v řízení nepokračoval a o věci meritorně nerozhodl.

Je proto třeba, aby v dalším řízení krajský soud posoudil, zda se v daném případě jedná o nečinnost finančního úřadu podle ustanovení § 79 a násl. s. ř. s.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud napadená usnesení podle § 110 odst. 1, 2 s. ř. s. zrušil a věci vrací krajskému soudu k dalšímu řízení.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. je krajský soud názorem vysloveným v tomto rozsudku vázán.

Podle § 110 odst. 2 s. ř. s. rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o nákladech řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. září 2007

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu